

Sygn. akt: I C 2650/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Lubin, dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Lubinie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Lisiecka

Protokolant: st. sekr. sąd. Margareta Kozdroń

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2017 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. M. (1)**

przeciwko **(...) S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki J. M. (1) kwotę **2.000,00 złotych** (dwa tysiące złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 lipca 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od powódki J. M. (1) na rzecz strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 1.670,20 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nakazuje powódce J. M. (1), aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 3.878,05 złotych,

a stronie pozwanej (...)

(...) S.A. z siedzibą w W., aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 969,51 złotych tytułem nieuiszczonych w sprawie kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 2650/14

UZASADNIENIE

Powódka, J. M. (1), wniosła o zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej, (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. kwoty 10.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 lipca 2013 r. do dnia zapłaty oraz wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 1.200,00 zł oraz kwotą 17,00 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że w dniu 11 stycznia 2012 r. uczestniczyła w wypadku komunikacyjnym, w którym została poszkodowana, przy czym sprawca zdarzenia miał zawartą umowę odpowiedzialności cywilnej ze stroną pozwaną. Wskazała, że bezpośrednio po zdarzeniu została przyjęta na (...) w L., gdzie stwierdzono u niej uogólniony uraz głównie głowy

i kręgosłupa szyjnego oraz skrzywienie kręgosłupa szyjnego. Dodała, że zalecono jej noszenie kołnierza S. przez okres 10 dni oraz kontrolę w (...). Powódka podała, że wskutek zdarzenia przebywała na zwolnieniu lekarskim od dnia 11 stycznia 2012 r. do dnia 13 marca 2012 r. Podniosła, że w dniu 17 stycznia 2012 r. rozpoczęła leczenie

w (...), zaś w dniu 6 lutego 2012 r. – z uwagi na bóle kręgosłupa i bóle głowy – rozpoczęła leczenie w Poradni Neurologicznej. Wskazała, że została również skierowana na zabiegi fizjoterapeutyczne, zaś w związku z przewlekłymi pourazowymi reakcjami lękowymi rozpoczęła leczenie w (...). Podała, że w dniu 28 czerwca 2013 r. wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 80.0000,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 160,00 zł tytułem kosztów leczenia, zaś strona pozwana w dniu 14 sierpnia 2013 r. wydała decyzję i wypłaciła jej zadośćuczynienie w kwocie 2.000,00 zł. Powódka dodała, że następnie stwierdzono u niej chorobę krążka międzykręgowego szyjnego z uszkodzeniem korzeni nerwów rdzeniowych. Podniosła, że wysokość żądanego przez nią zadośćuczynienia jest uzasadniona olbrzymim rozmiarem jej cierpień fizycznych

i psychicznych. Wskazała, że od dnia wypadku ma ograniczoną sprawność fizyczną, a wykonywanie prostych czynności dnia codziennego sprawia jej ogromną trudność i poczucie bezradności. Podała, że wystąpiły u niej stany lękowe i od dnia kolizji nie prowadzi pojazdu. Uzasadniając żądanie odsetek powódka podała, że zgłosiła szkodę w dniu 28 czerwca 2013 r., zaś strona pozwana powinna była wydać decyzję w terminie 30 dni, czego nie uczyniła, wydając decyzję dopiero w dniu 14 sierpnia 2013 r., dlatego powódka liczy odsetki od dnia 29 lipca 2013 r.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, (...)

(...)S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz od powódki kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew strona pozwana przyznała, że ponosi odpowiedzialność cywilną za skutki kolizji drogowej z dnia 11 stycznia 2012 r. i wskazała, że wypłaciła powódce tytułem zadośćuczynienia kwotę 2.000,00 zł. Podniosła, że jedyną przykrą, ale przemijającą konsekwencją kolizji była dla powódki konieczność poddania się badaniom diagnostycznym na oddziale chirurgii, gdzie powódka przebywała 3 dni i gdzie stwierdzono u niej tylko skręcenie kręgosłupa szyjnego oraz związane z nim ograniczenie ruchomości kręgosłupa szyjnego ze wzmożonym napięciem nerwów przykręgosłupowych. Strona pozwana podkreśliła, że z dokumentacji dołączonej do pozwu wynika, że u powódki już 13 stycznia 2009 r. zdiagnozowano dyskopatię kręgów C5-C6 oraz zmiany zwyrodnieniowe. Wskazała, że powódka w lutym i na początku marca 2012 r. przeszła szereg zabiegów fizjoterapeutycznych i pozostawała na zwolnieniu lekarskim do dnia 13 marca

2012 r. W ocenie strony pozwanej to właśnie wówczas zakończył się proces leczenia powódki po kolizji, a dalsze zabiegi i wizyty lekarskie nie pozostają w związku przyczynowym

z kolizją z dnia 11 stycznia 2012 r. Strona pozwana zarzuciła, że wątpliwości budzą również skutki psychiczne, jakie powódka stara się przypisać przebytej kolizji, gdyż powódka zgłosiła się do poradni psychologicznej dopiero w dniu 15 kwietnia 2013 r., tj. przeszło rok od zdarzenia. Strona pozwana zakwestionowała także żądanie powódki w zakresie odsetek za czas poprzedzający wyrokowanie, wskazując, że przy zadośćuczynieniu odsetki mogą być przyznane dopiero od daty wyroku.

W piśmie procesowym z dnia 22 grudnia 2016 r. strona pozwana wskazała, że z dniem 30 września 2016 r. dokonała na podstawie art. 218 i 219 ustawy z dnia 11 września 2015 r.

o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej zbycia swego portfela ubezpieczeń zawartych na terytorium Polski na rzecz (...) S.A. z siedzibą

w W. i wniosła o wezwanie ubezpieczyciela przejmującego portfel ubezpieczeń do udziału w sprawie w charakterze strony pozwanej.

Postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2017 r., wydanym na podstawie art. 194 § 1 k.p.c., Sąd wezwał do udziału w sprawie (...) S.A. z siedzibą w W.

w charakterze strony pozwanej i zwolnił od dalszego udziału w sprawie w charakterze strony pozwanej (...) (...) S.A. z siedzibą w M. Oddział w Polsce z siedzibą w W..

W piśmie procesowym z dnia 25 maja 2017 r. strona pozwana, (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz od powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według

norm przepisanych. Jednocześnie oświadczyła, że przyłącza się w całości do stanowiska prezentowanego dotychczas przez poprzednią stronę pozwaną, (...) (...) S.A. z siedzibą w M. Oddział w Polsce z siedzibą w W..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 stycznia 2012 r. w L. na skrzyżowaniu ul. (...)

z ul. (...) miała miejsce kolizja drogowa. Kierujący samochodem osobowym marki S. (...) o nr rej. (...) E. C. w wyniku nieudzielenia pierwszeństwa przejazdu uderzył w pojazd marki F. (...) o nr rej. (...), którym kierował Z. M. i którym jako pasażerka podróżowała powódka J. M. (1).

Sprawca kolizji był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej – (...)

(...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W.. Za spowodowanie w/w zdarzenia został ukarany mandatem karnym.

/okoliczności bezsporne/

W chwili przedmiotowej kolizji drogowej pojazd sprawcy uderzył swoim prawym przednim bokiem w lewy przód pojazdu, którym podróżowała powódka J. M. (1), siedząca na miejscu pasażera. Na miejsce zdarzenia nie była wzywana karetka pogotowia. Pojazd sprawcy poruszał się z niewielką prędkością, gdyż dopiero ruszył. Pojazd, którym podróżowała powódka, poruszał się z prędkością ok. 40 – 45 km/h. W żadnym z samochodów nie wystrzeliły poduszki powietrzne. Powódka po kolizji opuściła swój pojazd o własnych siłach i zaczęła krzyczeć na sprawcę, po czym oddaliła się z miejsca zdarzenia.

W wyniku kolizji w żadnym z pojazdów nie wystąpiła głęboka i trwała deformacja. Podłóżnica przednia lewa w pojeździe, którym podróżowała powódka, nie mogła zostać uszkodzona w tym zdarzeniu.

Przeciążenia, jakie działały na powódkę w trakcie kolizji nie były większe niż przeciążenia spotykane w normalnym ruchu drogowym, np. w czasie gwałtownego, awaryjnego hamowania. W warunkach przedmiotowej kolizji nie mogło dojść do gwałtownego przemieszczenia się powódki w pojeździe w żadną stronę.

Dowody:

- szkic miejsca zdarzenia sporządzony przez świadka Z. M. – k. 491 akt sprawy,

- akta szkody w pojeździe powódki nr (...) – k. 407 – 489 akt sprawy,

- dokumentacja zdjęciowa na płycie CD – k. 60 akt sprawy,

- pisemna opinia zespołu biegłych sądowych z zakresu techniki samochodowej i wypadków drogowych mgr inż. M. B. i z zakresu medycyny sądowej lek. med. J. M. (2) z dnia 05.05.2016 r. – k. 558 – 579 akt sprawy,

- pisemna opinia uzupełniająca zespołu biegłych sądowych z zakresu techniki samochodowej i wypadków drogowych mgr inż. M. B. i z zakresu medycyny sądowej lek. med. J. M. (2) z dnia 31.10.2016 r. – k. 643 – 647 akt sprawy,

- zeznania świadków:

1) E. C. – 00:08:58 – 00:20:48 zapisu audio-video rozprawy z dnia 19.05.2015 r.,

2) D. C. – 00:20:48 – 00:28:19 zapisu audio-video rozprawy z dnia 19.05.2015 r.,

3) Z. M. – 00:32:43 – 01:19:21 zapisu audio-video rozprawy z dnia 10.07.2015 r.,

- zeznania powódki J. M. (1) – 00:07:03 – 00:23:16 zapisu audio-video rozprawy z dnia 10.07.2015 r. (przesłuchanie informacyjne), 00:07:43 – 00:29:09 zapisu audio – video rozprawy z dnia 13.06.2017 r.

W następstwie kolizji drogowej z dnia 11 stycznia 2012 r. powódka J. M. (1) doznała obrażeń ciała w postaci: urazu uogólnionego głowy i kręgosłupa szyjnego.

Bezpośrednio po kolizji drogowej powódka udała się do Izby Przyjęć (...) Sp. z o. o. z siedzibą w L., gdzie otrzymała skierowanie do (...) w L. na (...), w którym przebywała od dnia 11 stycznia 2012 r. do dnia 13 stycznia 2012 r. U powódki stwierdzono wówczas ograniczenie ruchomości kręgosłupa szyjnego ze wzmożonym napięciem mięśni przykręgosłupowych, skrzywienie kręgosłupa szyjnego bez zmian urazowych w badaniu RTG oraz dyskopatię C5/C6 z wtórnymi zmianami zwyrodnieniowymi kręwdzi trzonów kręgow. W badaniu RTG czaszki nie ujawniono zmian urazowych. Powódce zalecono noszenie kołnierza S. na okres 10 dni oraz kontrolę w poradni ortopedycznej i zastosowano wobec niej leczenie zachowawcze. W dniu 6 lutego 2012 r., z powodu bólów i zawrotów głowy, J. M. (1) udała się na konsultację do poradni neurologicznej.

W okresie od dnia 11 stycznia 2012 r. do dnia 13 marca 2012 r. powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim.

Powódka przez 2 miesiące korzystała z zabiegów fizjoterapeutycznych związanych z doznany skrzywieniem kręgosłupa szyjnego.

Po zdarzeniu powódka odczuwała ból głowy i ból szyi. Miała również ograniczoną ruchomość szyi. Przez półtora miesiąca nie mogła kręcić głową. Pojawiły się u niej także zawroty głowy i drętwienie rąk. Miała nadto problemy ze snem. Od chwili wypadku powódka przestała kierować pojazdem i boi się także podróżować samochodem jako pasażerka. Powódka odczuwa też lęk podczas przechodzenia przez ulicę.

W dniu 15 kwietnia 2013 r. powódka zgłosiła się do poradni psychologicznej w związku z utrzymującymi się objawami zespołu stresu pourazowego, zaś w dniu 18 lipca 2013 r. rozpoczęła leczenie w (...) z rozpoznaniem zaburzeń adaptacyjnych.

Dowody:

- skierowanie do szpitala z dnia 11.01.2012 r. – k. 13 akt sprawy,
- karta informacyjna z (...) w L. z dnia 13.01.2012 r. – k. 14, k. 314 akt sprawy,
- historia choroby powódki w (...) Sp. z o. o. w L. – k. 15 – 17, k. 324 – 339 akt sprawy,
- zwolnienia lekarskie – k. 18 – 19 akt sprawy,
- historia choroby powódki w (...) Sp. z o. o. w L. – k. 20, k. 313, k. 316 akt sprawy,
- skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne wraz z kartą zabiegów – k. 21, k. 23 akt sprawy,
- historia choroby powódki w (...) Sp. z o. o. w L. – k. 22 akt sprawy,
- zaświadczenia lekarskie z dnia 20.06.2013 r., z dnia 23.09.2013 r., z dnia 30.07.2015 r. i z dnia 06.04.2017 r. – k. 24, k. 25, k. 530 i k. 699 akt sprawy,
- historia choroby powódki w (...) (...) w L. – k. 44 – 46 akt sprawy,

- wynik badania RTG czaszki powódki z dnia 12.01.2012 r. – k. 194 verte, k. 315 akt sprawy,
- wynik badania RTG kręgosłupa szyjnego powódki z dnia 12.01.2012 r. – k. 194 verte, k. 315 akt sprawy,
- pisemna opinia zespołu biegłych z zakresu techniki samochodowej i wypadków drogowych mgr inż. M. B. i z zakresu medycyny sądowej lek. med. J. M. (2) z dnia 05.05.2016 r. – k. 558 – 579 akt sprawy,
- pisemna opinia uzupełniająca zespołu biegłych sądowych z zakresu techniki samochodowej i wypadków drogowych mgr inż. M. B. i z zakresu medycyny sądowej lek. med. J. M. (2) z dnia 31.10.2016 r. – k. 643 – 647 akt sprawy,
- częściowo zeznania świadka Z. M. – 00:32:43 – 01:19:21 zapisu audio-video rozprawy z dnia 10.07.2015 r.,
- zeznania powódki J. M. (1) – 00:07:03 – 00:23:16 zapisu audio-video rozprawy z dnia 10.07.2015 r. (przesłuchanie informacyjne), 00:07:43 – 00:29:09 zapisu audio – video rozprawy z dnia 13.06.2017 r.

Przed kolizją, w maju 2008 r., u powódki rozpoznano dyskopatię kręgosłupa lędźwiowego. Pod koniec 2008 r. pojawiły się u powódki silne zawroty głowy. W styczniu 2009 r. zdiagnozowano u powódki dyskopatię kręgosłupa szyjnego w obrębie kręgów C5-C6 z wtórnymi nasilonymi zmianami zwyrodnieniowymi krawędzi trzonów kręgów, cechy dyskopatii wczesnej kręgów C4-C5 i zmiany zwyrodnieniowe w stawach międzykręgowych C2-C3-C4 i C4-Th1 i C5-C6. Już w 2009 r. powódka uskarżała się na bóle szyi promieniujące do barku prawego, ból głowy w okolicy potylicy, ból karku, zaburzenia równowagi, drętwienie rąk. W tym czasie powódka rozpoczęła również rehabilitację.

Dowody:

- historia choroby powódki w (...) Sp. z o. o. w L. – k. 161 – 193 akt sprawy,
- wynik badania MR kręgosłupa z dnia 13.10.2014 r. – k. 194 akt sprawy,
- wynik badania TK kręgosłupa powódki z dnia 26.04.2008 r. – k. 196 akt sprawy,
- wynik badania RTG kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego powódki z dnia 27.06.2013 r. – k. 196 akt sprawy,
- dokumentacja medyczna powódki z (...) S.A. w L. – k. 238, k. 243 akt sprawy,
- informacja (...) we W. z dnia 28.04.2015 r. – k. 340 – 360 akt sprawy,
- pisemna opinia zespołu biegłych sądowych z zakresu techniki samochodowej i wypadków drogowych mgr inż. M. B. i z zakresu medycyny sądowej lek. med. J. M. (2) z dnia 05.05.2016 r. – k. 558 – 579 akt sprawy,
- pisemna opinia uzupełniająca zespołu biegłych sądowych z zakresu techniki samochodowej i wypadków drogowych mgr inż. M. B. i z zakresu medycyny sądowej lek. med. J. M. (2) z dnia 31.10.2016 r. – k. 643 – 647 akt sprawy,
- zeznania powódki J. M. (1) – 00:07:03 – 00:23:16 zapisu audio-video rozprawy z dnia 10.07.2015 r. (przesłuchanie informacyjne), 00:07:43 – 00:29:09 zapisu audio – video rozprawy z dnia 13.06.2017 r.

Po kolizji powódka kontynuowała leczenie i rehabilitację związane ze stwierdzoną u niej przed kolizją dyskopatią kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego oraz chorobą krążka międzykręgowego szyjnego z uszkodzeniem korzeni nerwów rdzeniowych. Przeszła także zabiegi operacyjne zespołu cieśni nadgarstka lewego i prawego, zaś w dniu 18 marca 2015 r. została poddana zabiegowi ablacji serca.

Orzeczeniem (...) w L. z dnia 7 kwietnia 2015 r. powódka została uznana za okresowo całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym od dnia

1 lutego 2015 r. do maja 2016 r.

Orzeczeniem Lekarza Rzecznawcy (...) w L. z dnia 9 czerwca 2016 r. powódka została uznana za okresowo całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym do maja 2017 r.

Dowody:

- karta wizyty w (...) S.A. w L. z dnia 16.07.2013 r. – k. 33 akt sprawy,
- skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne z dnia 16.07.2013 r. wraz z kartą zabiegów – k. 34 – 35 akt sprawy,
- skierowanie do pracownik diagnostycznej TK z dnia 19.09.2014 r. – k. 36 akt sprawy,
- skierowanie do poradni neurochirurgicznej z dnia 05.11.2013 r. – k. 37 akt sprawy,
- odmowa hospitalizacji pacjenta z dnia 30.01.2015 r. – k. 139 akt sprawy,
- karty informacyjne z wizyt lekarskich z dnia 28.01.2015 r. – k. 140 akt sprawy,
- wyniki badań neurograficznych z dnia 25.07.2013 r. i z dnia 03.10.2013 r. – k. 196 verte i 197 akt sprawy,
- dokumentacja medyczna powódki z (...) S.A. w L. – k. 200 – 221, k. 244 – 279, k. 502 – 528 akt sprawy,
- dokumentacja medyczna powódki z (...) S.A. w L. – k. 222 – 233 akt sprawy,
- dokumentacja medyczna powódki z (...) S.A. w L. – k. 234 – 243, k. 280 – 282 akt sprawy,
- dokumentacja medyczna powódki z (...) S.A. w L. – k. 283 – 285 akt sprawy,
- dokumentacja medyczna powódki z (...) S.A. w L. – k. 286 – 287 akt sprawy,
- dokumentacja medyczna powódki z (...) S.A. w L. – k. 288 – 292 akt sprawy,
- dokumentacja medyczna powódki z (...) S.A. w L. – k. 293 – 295 akt sprawy,
- dokumentacja z (...) S.A. w L. – k. 296 – 307 akt sprawy,
- informacja (...) we W. z dnia 28.04.2015 r. – k. 340 – 360 akt sprawy,
- karty informacyjne z wizyt powódki w (...) Sp. z o. o. w L. z dnia 28.01.2015 r. – k. 367 – 368 akt sprawy,
- skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne z dnia 21.04.2015 r. – k. 369, k. 529 akt sprawy,
- historia choroby powódki z (...) Sp. z o. o. w L. – k. 370 – 372 akt sprawy,
- orzeczenie (...) z dnia 07.04.2015 r. – k. 373 akt sprawy,
- skierowanie do szpitala z dnia 27.02.2015 r. – k. 501 akt sprawy,
- pisemna opinia zespołu biegłych z zakresu techniki samochodowej i wypadków drogowych mgr inż. M. B. i z zakresu medycyny sądowej lek. med. J. M. (2) z dnia 05.05.2016 r. – k. 558 – 579 akt sprawy,
- karta informacyjna z (...) – k. 617 akt sprawy,

- orzeczenie (...) z dnia 09.06.2016 r. – k. 618 akt sprawy,
- skierowanie na fizjoterapię z dnia 10.10.2016 r. wraz z kartą zabiegów – k. 700 akt sprawy,
- zeznania powódki J. M. (1) – 00:07:03 – 00:23:16 zapisu audio-video rozprawy z dnia 10.07.2015 r. (przesłuchanie informacyjne), 00:07:43 – 00:29:09 zapisu audio – video rozprawy z dnia 13.06.2017 r.

Wskutek obrażeń ciała doznanych w następstwie kolizji drogowej z dnia 11 stycznia 2012 r. powódka J. M. (1) nie doznała trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Doznane przez powódkę wskutek kolizji drogowej obrażenia ciała nie skutkowały zmianami w jej codziennym funkcjonowaniu.

Dowody:

- pisemna opinia zespołu biegłych sądowych z zakresu techniki samochodowej i wypadków drogowych mgr inż. M. B. i z zakresu medycyny sądowej lek. med. J. M. (2) z dnia 05.05.2016 r. – k. 558 – 579 akt sprawy,
- pisemna opinia uzupełniająca zespołu biegłych sądowych z zakresu techniki samochodowej i wypadków drogowych mgr inż. M. B. i z zakresu medycyny sądowej lek. med. J. M. (2) z dnia 31.10.2016 r. – k. 643 – 647 akt sprawy.

Pismem z dnia 24 czerwca 2013 r. pełnomocnik powódki zgłosił stronie pozwanej szkodę osobową powódki wynikłą wskutek zdarzenia z dnia 11 stycznia 2012 r. i wniósł o wypłacenie przez ubezpieczyciela na rzecz powódki kwoty 80.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę oraz kwoty 160,00 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia w terminie 30 dni od daty otrzymania pisma.

Decyzją z dnia 14 sierpnia 2013 r. strona pozwana przyznała powódce bezsporną kwotę zadośćuczynienia w wysokości 2.000,00 zł.

Dowody:

- wezwanie do zapłaty z dnia 24.06.2013 r. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 26 – 29 akt sprawy,
- pismo pełnomocnika powódki z dnia 15.07.2013 r. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 30 – 31 akt sprawy,
- decyzja strony pozwanej z dnia 14.08.2013 r. – k. 32 akt sprawy.

W dniu 30 września 2016 r. nastąpiło przeniesienie portfela ubezpieczeń (...) (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. na rzecz (...) S.A.

Dowód:

- ogłoszenie o przeniesieniu portfela ubezpieczeń – k. 676 akt sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne jedynie w części i w takim zakresie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezspornym między stronami był fakt, że powódka, J. M. (1), w wyniku kolizji drogowej z dnia 11 stycznia 2012 r. doznała obrażeń ciała. Poza sporem było ponadto, że winę za spowodowanie owego zdarzenia ponosił kierowca, który był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej.

Strona pozwana co do zasady nie kwestionowała swojej odpowiedzialności wynikającej z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, gdyż

w związku z przedmiotowym zdarzeniem dobrowolnie wypłaciła powódce tytułem zadośćuczynienia świadczenie w kwocie 2.000,00 zł.

Spór między stronami procesu dotyczył wyłącznie zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej, a ściślej rzecz ujmując – wysokości świadczenia, jakie strona pozwana powinna wypłacić powódce tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez nią wskutek zdarzenia z dnia 11 stycznia 2012 r.

Zgodnie z treścią przepisu art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W doktrynie i w orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że zadośćuczynienie, o którym mowa w art. 445 § 1 k.c., ma charakter kompensacyjny, co oznacza, że przyznana poszkodowanemu suma pieniężna nie może stanowić zapłaty symbolicznej, ale musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość, stanowiąc jednocześnie przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Suma ta powinna wynagrodzić poszkodowanemu doznane przez niego cierpienia fizyczne i psychiczne oraz ułatwić przewyciężenie ujemnych przeżyć, aby w ten sposób przynajmniej częściowo została przywrócona równowaga zachwiana wskutek popełnienia czynu niedozwolonego (por. wyrok SN z dnia 9 listopada 2007 r., sygn. akt V CSK 245/07, Lex nr 369691; wyrok SN z dnia 28 września 2001 r., sygn. akt III CKN 427/00, Lex nr 52766; wyrok SN z dnia 3 lutego 2000 r., sygn. akt I CKN 969/98, Lex nr 50824).

Ustawodawca wprawdzie nie sprecyzował zasad ustalania wysokości zadośćuczynienia, wskazując jedynie, że suma pieniężna zasądzana z tego tytułu powinna być odpowiednia, jednakże nie budzi wątpliwości, że głównym kryterium wpływającym na wysokość tej sumy jest rozmiar doznanej krzywdy, bowiem świadczenie to ma rekompensować właśnie ową krzywdę przejawiającą się w cierpieniach fizycznych i psychicznych. W judykaturze przyjmuje się, że ocena rozmiaru doznanej przez poszkodowanego krzywdy powinna uwzględniać całokształt okoliczności sprawy, tj. rodzaj naruszonego dobra, wiek poszkodowanego, postawę sprawcy, stopień cierpienia fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw wypadku (kalectwo, oszpecenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową oraz inne czynniki podobnej natury (por. wyrok SN z dnia 9 listopada 2007 r., sygn. akt V CSK 245/07, Lex nr 369961; por. także wyrok SN z dnia 20 kwietnia 2006 r., sygn. akt IV CSK 99/05, Lex nr 198509; wyrok SN z dnia 27 lutego 2004 r., sygn. akt V CK 282/03, Lex nr 183777).

Ustalając stan zdrowia powódki J. M. (1) oraz wielkość jej cierpienia, zarówno fizycznych, jak i psychicznych, Sąd oparł się na dowodach z dokumentów w postaci obszernej dokumentacji medycznej z leczenia powódki, na dopuszczonej w sprawie opinii zespołu biegłych sądowych z zakresu techniki samochodowej mgr inż. M. B. i medycyny sądowej lek. med. J. M. (2), na dowodach z dokumentów w postaci dokumentacji medycznej z leczenia powódki oraz na dowodach z zeznań świadków E. C., D. C. i Z. M. i z przesłuchania samej powódki.

Przede wszystkim Sąd miał na względzie, że jak wynika z pisemnej opinii zespołu biegłych sądowych z zakresu techniki samochodowej i wypadków drogowych mgr inż. M. B. i z zakresu medycyny sądowej lek. med. J. M. (2) z dnia 5 maja 2016 r.

w trakcie kolizji drogowej z dnia 11 stycznia 2012 r. nie mogło dojść do gwałtownego przemieszczenia się powódki w pojeździe w żadną stronę, zaś przeciążenia, jakie działały na powódkę w trakcie tej kolizji nie były większe niż przeciążenia spotykane w normalnym ruchu drogowym, np. w czasie gwałtownego, awaryjnego hamowania. Co więcej, biegły

z zakresu techniki samochodowej wskazał, że na powódkę działały średnie siły opóźnienia około 7 m/s^2 , zaś w praktyce ruchu drogowego, w warunkach ekstremalnego hamowania osiągnęte są opóźnienia rzędu $9\text{-}10 \text{ m/s}^2$, które z reguły nie powodują powstania obrażeń

u osób znajdujących się w pojeździe.

Świadkowie również zeznali, że na miejsce zdarzenia nie wzywano karetki pogotowia, powódka wysiadła z samochodu o własnych siłach i sama oddaliła się z miejsca kolizji, co również świadczy o tym, że nie doznała poważnych obrażeń ciała. Co więcej, świadek E. C. zeznał, że po wypadku nic go nawet nie bolało i nie był w szpitalu, zaś świadek D. C., która siedziała w pojeździe sprawcy po tej stronie, po której nastąpiło zderzenie z samochodem męża powódki, podała, że mimo że do uderzenia doszło po jej stronie, nic jej nie było po kolizji i nie korzystała z konsultacji lekarza, ale poszła do pracy. W tej sytuacji trudno dać wiarę, aby to akurat powódka, siedząca najdalej od miejsca, w którym doszło do zderzenia pojazdów, doznała ciężkich obrażeń ciała.

Biegły sądowy z zakresu medycyny sądowej stwierdził, że w wyniku przedmiotowego zdarzenia powódka mogła co najwyżej doznać powierzchownego urazu głowy i odcinka szyjnego kręgosłupa, przy czym zaznaczył, że przez powierzchowny uraz należy rozumieć stłuczenie. Biegły ten podkreślił, że przeprowadzone u powódki badania nie wykazały żadnych patologii i zmian urazowych w zakresie głowy. Co więcej, biegły stanowczo stwierdził, że w wyniku zaistniałej kolizji drogowej powódka nie doznała skręcenia kręgosłupa szyjnego, gdyż przeprowadzone u niej bezpośrednio po kolizji badanie obrazowe nie wykazało zmian urazowych w zakresie odcinka szyjnego kręgosłupa ani cech uszkodzenia aparatu więzadłowego. Badanie to ujawniło natomiast samoistne zmiany chorobowe, a nie urazowe. Biegły dodał, że opisane w wyniku owego badania spłylenie lordozy szyjnej nie jest żadnym typowym i charakterystycznym objawem świadczącym o skręceniu odcinka kręgosłupa szyjnego. W ocenie biegłego z zakresu medycyny sądowej powódka w wyniku kolizji drogowej z dnia 11 stycznia 2012 r. doznała tylko stłuczenia głowy i stłuczenia odcinka szyjnego kręgosłupa, co nie spowodowało wystąpienia u niej długotrwałego ani trwałego uszczerbku na zdrowiu. Biegły wyraźnie podkreślił, że bóle i zawroty głowy, zachwiania równowagi, bóle szyi i ograniczenie ruchomości kręgosłupa były opisywane

w dokumentacji lekarskiej powódki poprzedzającej datę zdarzenia, jak również podał, że rozpoznana u powódki choroba krążka międzykręgowego szyjnego z uszkodzeniem korzeni nerwów rdzeniowych nie jest następstwem zdarzenia drogowego, ale jest to zmiana chorobowa, która była rozpoznana m. in. w 2011 r. Zdaniem biegłego także powoływany przez powódkę ból kręgosłupa powodujący kłopoty ze snem nie jest skutkiem kolizji, gdyż bóle kręgosłupa były stwierdzane u powódki już przed zdarzeniem. Biegły dodał ponadto, że nawet jeżeli powódka faktycznie potrzebuje pomocy osoby drugiej przy wykonywaniu niektórych czynności, to nie jest to następstwem zdarzenia, ale następstwem samoistnych zmian chorobowych.

Choć pełnomocnik powódki zarzucał, że opinia wydana przez biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej nie jest miarodajna, gdyż została sporządzona bez uprzedniego zbadania powódki, to jednak biegły sądowy J. M. (2), ustosunkowując się do tego zarzutu w opinii uzupełniającej z dnia 31 października 2016 r. wyraźnie stwierdził, że w tym konkretnym przypadku nie ma żadnych podstaw do przeprowadzenia badania powódki, gdyż takie badanie nie wniosłoby nic nowego ani istotnego do sprawy. Biegły ponownie podkreślił, że powódka w wyniku przedmiotowego zdarzenia drogowego mogła doznać jedynie powierzchownego urazu głowy oraz powierzchownego urazu odcinka szyjnego kręgosłupa, przez co należy rozumieć stłuczenie, które nie powoduje żadnych długotrwałych ani trwałych następstw. Biegły dodał, że nawet gdyby zostało przeprowadzone badanie powódki i opisano by zgłaszane przez nią dolegliwości, to i tak nie pozostawałyby one w związku przyczynowo-skutkowym z zaistniałym zdarzeniem. Biegły zaznaczył, że nawet gdyby powódka powoływała się w trakcie badania na ból i ograniczenie ruchomości kręgosłupa szyjnego, to

i tak dolegliwości te nie miałyby związku z kolizją drogową z dnia 11 stycznia 2012 r., gdyż przeprowadzone po tej kolizji badanie radiologiczne odcinka szyjnego kręgosłupa nie wykazało żadnych zmian urazowych, ale ujawniło istnienie samoistnych zmian chorobowych w części szyjnej kręgosłupa, które – jak wynika z dokumentacji medycznej – były u powódki stwierdzone już w styczniu 2009 r. Biegły podał również, że gdyby analiza dokumentacji medycznej powódki faktycznie wykazała, że skutkiem zdarzenia drogowego jest powstanie długotrwałych lub trwałych następstw na zdrowiu powódki, to zawarłby taką informację

w treści swojej opinii ze wskazaniem biegłych innych specjalności, którzy powinni przebadać powódkę i określić wielkość uszczerbku na zdrowiu.

Sąd ocenił jako wiarygodną i rzetelną opinię sporządzoną na potrzeby niniejszego postępowania przez zespół biegłych sądowych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i medycyny sądowej, gdyż opinia ta była rzeczowa, konkretna, jasna i przekonująca.

Choć pełnomocnik powódki wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych sądowych z zakresu ortopedii i rekonstrukcji wypadków drogowych, jak również z opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii, neurologii, psychiatrii i kardiologii, Sąd oddalił te wnioski dowodowe jako nieistotne dla rozstrzygnięcia i zmierzające do wydłużenia postępowania.

Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii dalszych biegłych, jeżeli zachodzi taka potrzeba, a więc w szczególności wtedy, gdy przeprowadzona już opinia zawiera istotne luki, jest nieprzekonująca, niekompletna, pomija lub wadliwie przedstawia istotne okoliczności, nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, jest niejasna, nienależycie uzasadniona lub nieweryfikowalna. Sąd nie jest zobowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnego biegłego czy też opinii instytutu tylko z tej przyczyny, że dotychczasowa opinia była dla strony niekorzystna (por. wyrok SN z dnia 13 stycznia 2016 r., V CSK 262/15, Legalis nr 1460401). Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczasowej złożonej opinii. Przy czym potrzebą taką nie może być przeświadczenie strony, że dalsze opinie pozwolą na udowodnienie korzystnej dla strony tezy (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 2 czerwca 2015 r., III AUa 1611/14, Legalis nr 1360575).

Zdaniem Sądu opinia wydana przez zespół biegłych sądowych w osobach mgr inż. M. B. i lek. med. J. M. (2) jest rzeczowa i zupełna, a przy tym dostatecznie wyjaśniła ona okoliczności wymagające wiadomości specjalnych, dlatego też brak było podstaw do podważania jej mocy dowodowej. W świetle wniosków sformułowanych przez w/w biegłych, jak również w świetle przedłożonej przez powódkę dokumentacji medycznej brak było również podstaw do zlecenia wydania opinii biegłym lekarzom sądowych z zakresu powołanych przez pełnomocnika powódki specjalności, gdyż spowodowałyby to jedynie niepotrzebne wydłużenie postępowania i wzrost jego kosztów. Skoro – jak stwierdził biegły sądowy z zakresu medycyny sądowej – u powódki nie wystąpił trwały uszczerbek na zdrowiu, nie zachodziła konieczność wydania opinii przez biegłych z zakresu konkretnych dziedzin medycyny.

Sąd oddalił także wniosek pełnomocnika powódki o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych L. S. wydanej w sprawie Sądu Rejonowego w Lubinie o sygn. akt I C 956/13, gdyż była ona nieistotna dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a przy tym nie mogła stanowić dowodu z opinii biegłego w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c., a co najwyżej dowód z dokumentu, że osoba, która go podpisała, złożyła zawarte w nim oświadczenia (por. wyrok SN z dnia 7 września 2016 r., IV CSK 737/15, Legalis nr 1507273).

Jako spóźnione, w świetle art. 217 § 2 k.p.c., Sąd ocenił natomiast wnioski dowodowe pełnomocnika powódki o dopuszczenie dowodów z zeznań świadków P. Z.

i G. Ż. oraz z uzupełniającego przesłuchania świadka Z. M.. Wniosek o dopuszczenie dowodów z zeznań świadków P. Z. i G. Ż. został bowiem złożony dopiero w piśmie procesowym z dnia 20 grudnia 2016 r. i dotyczył okoliczności, które zostały już wyjaśnione w opinii podstawowej i uzupełniającej zespołu biegłych sądowych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i medycyny sądowej, zaś wniosek o uzupełniające przesłuchanie świadka Z. M. został zgłoszony dopiero na rozprawie w dniu 13 czerwca 2017 r., tj. na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku. Pełnomocnik powódki nie wykazał przy tym, aby zachodziły okoliczności, które uniemożliwiłyby wcześniejsze zgłoszenie w/w wniosków.

Oceniając rozmiar krzywdy powódki, Sąd miał na uwadze, że choć biegły sądowy z zakresu medycyny sądowej lek. med. J. M. (2) wyraźnie stwierdził, że skutkiem kolizji drogowej z dnia 11 stycznia 2012 r. na zdrowiu powódki jest tylko stłuczenie głowy i stłuczenie odcinka szyjnego kręgosłupa, należało przyjąć, że powódka doznała jednakże skręcenia kręgosłupa szyjnego, gdyż takie rozpoznanie zostało wpisane w karcie leczenia szpitalnego powódki bezpośrednio po zdarzeniu. Opierając się na w/w opinii biegłego

z zakresu medycyny sądowej Sąd uznał natomiast, że owo obrażenie ciała było obrażeniem przemijającym i nie pozostawiło u powódki trwałego następstwa na zdrowiu. Ponadto z przedłożonej przez powódkę dokumentacji medycznej wynika, że powódka leczyła się w związku z obrażeniami ciała doznanymi wskutek przedmiotowej kolizji drogowej przez okres dwóch miesięcy, kiedy to początkowo przez trzy dni przebywała w szpitalu na oddziale chirurgicznym, a następnie przebywała na zwolnieniu lekarskim i korzystała z zabiegów fizjoterapeutycznych. Ponadto Sąd miał na uwadze, że powódka przez 10 dni musiała nosić kołnierz S., co niewątpliwie było dla niej pewną niedogodnością. Sąd dał również wiarę powódce, że odczuwała ona wówczas ból głowy i szyi, drętwienie rąk oraz że miała problemy ze snem.

Sąd nie dał natomiast wiary zeznaniom świadka Z. M.

i zeznaniom powódki, że po jakimś czasie od kolizji u powódki zaczęły się ujawniać dalsze schorzenia, których wcześniej powódka nie miała, w postaci zawrotów głowy, niedowładów rąk, bólu kręgosłupa, bólu szyi i obręczy barkowej.

Ze znajdującej się w aktach sprawy dokumentacji medycznej wyraźnie wynika bowiem, że już w 2009 r., kiedy to u powódki stwierdzono dyskopatię odcinka szyjnego kręgosłupa C5-C6 z wtórnymi nasilonymi zmianami zwyrodnieniowymi kręwdzi trzonów kręgów oraz cechy dyskopatii wczesnej C4-C5 i zmiany zwyrodnieniowe w stawach międzykręgowych C2-C3-C4 i C4-Th1 i C5-C6, powódka uskarżała się na bóle szyi promieniujące do barku prawego, ograniczenie ruchomości głowy na boki, ból głowy, zawroty głowy, drętwienie rąk. Świadek Z. M. sam przyznał zresztą, że przed wypadkiem powódka wspominała mu, że ma problemy z kręgam szyjnymi i sam wskazał, że były to początkowe zmiany zwyrodnienia w kręgosłupie szyjnym.

Ponadto brak jest również podstaw do powiązania przebytego przez powódkę w dniu 18 marca 2015 r. zabiegu ablacji ze skutkami kolizji drogowej z dnia 11 stycznia 2012 r. Wszakże zabieg ten powódka przeszła po upływie trzech lat od zdarzenia, zaś bezpośrednio po kolizji drogowej nie stwierdzono u niej problemów kardiologicznych i powódka nie korzystała wówczas z konsultacji kardiologicznej.

Wątpliwości budzi również skorzystanie przez powódkę z pomocy psychologicznej i psychiatrycznej dopiero po upływie ponad roku od zaistnienia przedmiotowej kolizji drogowej, choć Sąd nie neguje podnoszonej przez powódkę okoliczności, że od chwili kolizji drogowej powódka przestała kierować pojazdem i odczuwa lęk komunikacyjny.

Choć powódka podnosiła, że obecnie odczuwa ograniczenia w wykonywaniu codziennych czynności, wskazując, że nie może sama powiesić firanek, wyjąć prania, nie może się schylać, zaś jej zeznania znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka Z. M., Sąd uznał, że ograniczenia te nie stanowią skutków kolizji drogowej z dnia 11 stycznia 2012 r., lecz są następstwem samoistnych zmian chorobowych występujących w organizmie powódki. Taki wniosek został bowiem wyraźnie sformułowany w opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej. Podkreślenia wymaga, że owe samoistne zmiany chorobowe występujące u powódki w obrębie kręgosłupa są na tyle istotne, że powódka została uznana za osobę okresowo całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym. Skutków owych zmian chorobowych powódka nie może jednakże przypisywać zaistniałej kolizji drogowej.

W świetle powyższych okoliczności Sąd stwierdził, że w następstwie odniesionych w wyniku wypadku obrażeń ciała powódka doznała krzywdy, na którą złożyły się zarówno cierpienia fizyczne, jak i psychiczne. Intensywność tych cierpień bezpośrednio po wypadku była dość znaczna, a wzmagał ją ponadto fakt, że powódka doznała unieruchomienia odcinka szyjnego kręgosłupa (kołnierz ortopedyczny), co utrudniało jej samodzielne wykonywanie czynności życiowych. Następstwa zdarzenia na zdrowiu powódki miały jednakże charakter przemijający i nie pozostawiły trwałego uszczerbku na zdrowiu. Jedynym trwałym następstwem zdarzenia jest to, że powódka odczuwa lęk komunikacyjny i nie prowadzi już pojazdu jako kierowca.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że zadośćuczynienie w kwocie 2.000,00 zł, wypłacone powódce dobrowolnie przez stronę pozwaną, nie spełniło swojej funkcji kompensacyjnej i nie było adekwatne do krzywdy

doznanej przez powódkę wskutek zdarzenia z dnia 11 stycznia 2012 r. Wszak należało mieć na względzie, że powódka musiała przeżyć proces leczenia i rehabilitacji, który trwał dwa miesiące. W tym czasie powódka odczuwała dolegliwości bólowe w obrębie głowy i szyi, miała ograniczoną ruchomość kręgosłupa szyjnego i miała problemy ze snem. Ponadto powódka do dziś odczuwa lęk przed jazdą samochodem.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że odpowiednią sumą pieniężną, która mogłaby stanowić dla powódki rekompensatę za wszelkie cierpienia i ujemne przeżycia związane z przedmiotowym wypadkiem, będzie kwota w łącznej wysokości 4.000,00 zł. W związku z powyższym, uwzględniając wysokość świadczenia już wypłaconego powódce przez stronę pozwaną, Sąd zasądził na rzecz powódki od strony pozwanej dalszą kwotę 2.000,00 zł tytułem brakującej kwoty zadośćuczynienia, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku.

Ustalając wysokość należnego powódce zadośćuczynienia za krzywdę, Sąd kierował się również ugruntowanym w orzecznictwie i w doktrynie stanowiskiem, że zdrowie jest dobrem szczególnie cennym i przyjmowanie niskich kwot zadośćuczynienia w przypadkach ciężkich uszkodzeń ciała prowadzi do deprecjacji tego dobra (por. wyrok SN z dnia 21 września 2005 r., sygn. akt V CK 150/05, Lex nr 398563; wyrok SN z dnia 16 lipca 1997 r., sygn. akt II CKN 273/97, Lex nr 286781).

Ponadto Sąd miał na uwadze, że wysokość zadośćuczynienia pieniężnego powinna uwzględniać aktualne warunki oraz stopę życiową społeczeństwa kraju, w którym mieszka poszkodowany, przy czym najbliższym punktem odniesienia powinien być poziom życia osoby, której przysługuje zadośćuczynienie, gdyż jej stopa życiowa rzutować będzie na rodzaj wydatków konsumpcyjnych mogących zrównoważyć doznane cierpienie (por. wyrok SN z dnia 29 maja 2008 r., sygn. akt II CSK 78/08, Lex nr 420389).

W ocenie Sądu zadośćuczynienie w kwocie łącznej 4.000,00 zł uwzględnia ogół odczuwanych przez powódkę po kolizji cierpień i jest adekwatne do jej stopy życiowej, wobec czego stanowi należytą rekompensatę za krzywdę powódki.

Dalej idące żądanie powódki było w ocenie Sądu nieuzasadnione rozmiarem jej krzywdy, dlatego zostało oddalone, o czym orzeczono w punkcie II sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie o odsetkach ustawowych od zasądzonego świadczenia pieniężnego Sąd oparł o treść przepisów art. 481 § 1 i § 2 k.c., art. 455 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 392 z późn. zm).

Zgodnie z treścią przepisów art. 481 § 1 i § 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2015 r., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, przy czym, gdy stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1830), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016 r., znowelizowano przepis art. 481 § 2 k.c., który stanowi obecnie, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzyciel jest oprocentowany według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Ponadto w w/w przepisie wprowadzono nową nomenklaturę „odsetki ustawowe za opóźnienie”. Jednocześnie w art. 56 w/w ustawy nowelizującej zapisano, że do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie tej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Tym samym do odsetek wymagalnych przed 1 stycznia 2016 r. stosuje się art. 481 § 2 k.c. w brzmieniu dotychczasowym, zaś do odsetek wymagalnych od dnia 1 stycznia 2016 r. stosuje się znowelizowane przepisy

art. 481 k.c.

Stosownie do brzmienia przepisu art. 455 k.c., jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

Ponadto na mocy art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym (dalej: UFG) i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (dalej: PBUK), zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Choć strona pozwana wywodziła, że ewentualne odsetki ustawowe od zadośćuczynienia pieniężnego powinny być zasądzone dopiero od dnia wyrokowania, Sąd nie podzielił tego stanowiska. Zdaniem Sądu w razie wyrządzenia szkody czynem niedozwolonym odsetki należą się poszkodowanemu już od chwili zgłoszenia przez niego roszczenia o zapłatę zadośćuczynienia, tj. zgodnie z art. 455 k.c., przy uwzględnieniu ustawowego terminu 30 dni na przyznanie świadczenia z ubezpieczenia OC, określonego

w art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK. O ile bowiem

w starszym orzecznictwie Sądu Najwyższego istotnie pojawiały się stanowiska, że odsetki mają charakter waloryzacyjny i dlatego należą się dopiero od dnia zasądzenia zadośćuczynienia (por. wyrok SN z dnia 9 stycznia 1998 r., III CKN 301/97, Lex nr 477596; wyrok SN z dnia 20 marca 1998 r., II CKN 650/97, Lex nr 477665), to jednak w ostatnim czasie w orzecznictwie Sądu Najwyższego zdecydowanie przyjmuje się pogląd, według którego zadośćuczynienie, w rozmiarze, w jakim należy się ono wierzycielowi w dniu,

w którym dłużnik ma je zapłacić (art. 455 k.c.), powinno być oprocentowane z tytułu opóźnienia (art. 481 § 1 k.c.) od tego dnia, a nie dopiero od daty zasądzenia odszkodowania, gdyż obecnie funkcja kompensacyjna odsetek znów przeważa nad ich funkcją waloryzacyjną. Aktualnie przyjmuje się, że zasądzenie odsetek od daty wyrokowania prowadziłoby w istocie do ich umorzenia za okres sprzed daty wyroku i byłoby nieuzasadnionym uprzywilejowaniem dłużnika, co mogłoby go skłonić do jak najdłuższego zwlekania z opóźnionym świadczeniem pieniężnym, w oczekiwaniu na orzeczenie sądu, znoszące obowiązek zapłaty odsetek za wcześniejszy okres (por. SN w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 stycznia 2011 r., I PK 145/10, Lex nr 90576; wyrok SA w Łodzi z dnia 8 października 2015 r., I ACa 436/15, Lex

nr 1927625; wyrok SA w Krakowie z dnia 30 kwietnia 2015 r., I ACa 225/15, Lex nr 1733704; wyrok SN z dnia 2 kwietnia 2015 r., I CSK 169/14, Lex nr 1745784; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 30 czerwca 2014 r., I ACa 591/14, Lex nr 1537505).

Zgodnie z art. 455 k.c. roszczenie o zadośćuczynienie, jako roszczenie pieniężne, które pierwotnie ma charakter zobowiązania bezterminowego, przekształca się

w zobowiązanie terminowe w momencie skierowania przez wierzyciela (poszkodowanego) wezwania do dłużnika (osoby ponoszącej odpowiedzialność odszkodowawczą), aby ten spełnił świadczenie (por. wyrok SN z dnia 22 lutego 2007 r., sygn. akt I CSK 433/06, Lex nr 274209). Termin spełnienia świadczenia przez zakład ubezpieczeń – po dokonaniu wezwania do zapłaty (zgłoszenia szkody) – określają natomiast przepisy art. 14 ust. 1 i 2 w/w ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK. Odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia należnego uprawnionemu należą się zatem od chwili upływu 30 dni od dnia zgłoszenia żądania ubezpieczycielowi, czemu nie stoi na przeszkodzie fakt, że wysokość świadczenia jest ostatecznie kształtowana przez sąd. Przewidziana w art. 445 § 1 k.c. możliwość przyznania przez sąd odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za krzywdę nie zakłada bowiem dowolności ocen sądu, a jest jedynie konsekwencją niewymiernego

w pełni charakteru okoliczności decydujących o doznaniu krzywdy i jej rozmiarze. Tym samym mimo tego, że sąd przy orzekaniu o zadośćuczynieniu ma pełną swobodę, wyrok zasądający zadośćuczynienie nie ma charakteru konstytutywnego, ale deklaracyjny (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 9 stycznia 2014 r., I ACa 459/13, Lex nr 141609; wyrok SA w Łodzi z dnia 6 czerwca 2014 r., I ACa 1539/13, Lex nr 1477194; wyrok SN z dnia 7 listopada 2013 r., II PK 53/13, Lex nr 1418731).

W przedmiotowej sprawie pełnomocnik powódki zgłosił stronie pozwanej szkodę doznaną przez powódkę w piśmie z dnia 24 czerwca 2013 r., żądając wypłaty na rzecz powódki zadośćuczynienia w kwocie 80.000,00 zł, zaś odsetek ustawowych od dalszego zadośćuczynienia powódka domagała się w pozwie od dnia 29 lipca 2013 r. Strona pozwana nie wykazała, aby otrzymała zgłoszenie szkody po dniu 28 czerwca 2013 r., dlatego Sąd – za powódką – przyjął, że ustawowy termin 30 dni na rozpatrzenie zgłoszenia powódki i wypłatę należnego jej świadczenia upłynął z dniem 28 lipca 2013 r. W ocenie Sądu strona pozwana popadła zatem w opóźnienie z zapłatą należnego powódce świadczenia począwszy od następnego dnia po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody, tj. w dniu 29 lipca 2013 r. Zaznaczyć przy tym należy, że decyzja o wypłacie bezspornej kwoty świadczenia została przez stronę pozwaną wydana dopiero w dniu 14 sierpnia 2013 r. Nie ulega wątpliwości, że po upływie 30 dni od daty zgłoszenia szkody znane już były wszystkie okoliczności faktyczne sprawy, mające wpływ na ocenę wysokości krzywdy powódki (leczenie powódki w związku ze skutkami kolizji było zakończone) i strona pozwana miała możliwość właściwego określenia stopnia cierpień fizycznych i psychicznych powódki, a co za tym idzie, miała możliwość wypłacenia powódce świadczenia w należytej wysokości, czego jednakże nie uczyniła. Wobec tego strona pozwana powinna wypłacić powódce zasądzoną kwotę zadośćuczynienia (2.000,00 zł) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 29 lipca 2013 r., tj. zgodnie z żądaniem pozwu. Rozbicie zasądzonych odsetek ustawowych za okres do dnia 31 grudnia 2015 r. i od dnia 1 stycznia 2016 r. jest konsekwencją nowelizacji przepisów art. 481 k.c., o czym już wspomniano we wcześniejszych rozważaniach.

Zawarte w punkcie III sentencji wyroku rozstrzygnięcie o kosztach procesu uzasadniają przepisy art. 100 k.p.c. w zw. z art. 98 § 3 k.p.c.

Zgodnie z treścią przepisu art. 100 k.p.c., w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone, ale sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swojego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Stosownie do brzmienia przepisu art. 98 § 3 k.p.c., do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Na mocy art. 99 k.p.c. przepisy o wynagrodzeniu adwokata stosuje się odpowiednio do wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym.

W niniejszej sprawie powódka uległa ze swoim żądaniem w 80%, dlatego orzeczenie o kosztach procesu zapadło po dokonaniu ich stosunkowego rozdzielania.

Wysokość kosztów zastępstwa procesowego stron wynikała § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490), zgodnie z którym przy wartości przedmiotu sporu powyżej 5.000,00 zł do 10.000,00 zł stawka minimalna wynagrodzenia radcy prawnego wynosi 1.200,00 zł.

Ponadto Sąd zważył, że na koszty procesu poniesione przez powódkę, poza kosztami zastępstwa procesowego (1.200,00 zł) złożyły się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 500,00 zł oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. Łącznie koszty procesu poniesione przez powódkę wyniosły zatem 1.717,00 zł.

Z kolei strona pozwana, poza kosztami zastępstwa procesowego (1.200,00 zł), poniosła wydatek z tytułu zaliczki na koszty uzyskania dokumentacji medycznej w kwocie 100,00 zł, wydatek z tytułu zaliczki na poczet dowodu z opinii zespołu biegłych sądowych

w kwocie 1.200,00 zł oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. Łącznie strona pozwana poniosła zatem koszty procesu w kwocie 2.517,00 zł.

Ogółem koszty procesu wyniosły zatem 4.234,00 zł i po dokonaniu ich stosunkowego rozdzielania między strony Sąd wyliczył, że powódka powinna była ponieść koszty procesu w kwocie 3.387,20 zł (4.234,00 zł x 80%), a poniosła koszty procesu w kwocie 1.717,00 zł, dlatego to powódka powinna zwrócić stronie pozwanej koszty procesu w kwocie 1.670,20 zł (3.387,20 zł – 1.717,00 zł).

Rozstrzygnięcie o nieuiszczonych kosztach sądowych, zawarte w punkcie IV sentencji wyroku, zapadło w oparciu o treść przepisu art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r.

o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 623), zgodnie

z którym kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, sąd

w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu – tj. w niniejszej sprawie przy zastosowaniu art. 100 k.p.c.

Z uwagi na to, że w niniejszej sprawie pozostały nieuiszczone koszty sądowe

w kwocie łącznej 4.847,56 zł, obejmujące: brakujący wydatek na koszty uzyskania dokumentacji medycznej w kwocie 51,59 zł oraz brakujące koszty sądowe związane

z wydatkiem na wynagrodzenie biegłych sądowych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i medycyny sądowej w kwocie łącznej 4.795,97 zł, Sąd obciążył tymi kosztami każdą ze stron w stosunku do ich przegranej, tj. powódka powinna uiścić brakujące koszty sądowe w kwocie 3.878,05 zł (4.847,56 zł x 80%), zaś strona pozwana – w kwocie 969,51 zł (4.847,56 zł x 20%).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji wyroku.